

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/351/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213205820
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madaraszová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4213205820.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyni: T. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. č. XXX, zastúpená F. F. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., J. XX, o zaplatenie 5.299,78 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno č.k. 14C/156/2013-81 zo dňa 03. marca 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.943,10 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1.943,10 eura od 12.09.2012 až do zaplatenia, to všetko v mesačných splátkach vo výške 50 eur mesačne splatných vždy do 28. dňa tohto-ktorého mesiaca počnúc právoplatnosťou rozsudku až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého dlhu. Vo zvyšnej časti súd návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. a), k), ods. 5, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 110 ods. 1 prvá veta, § 488, § 489, § 558, Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho mal za preukázané, že návrh navrhovateľa bol podaný dôvodne len sčasti. Za preukázané považoval, že právny predchodca navrhovateľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a odporkyňa uzatvorili dňa 13.05. 2005 zmluvu o splátkovom úvere č. 0212024864, v zmysle ktorej právny predchodca navrhovateľa poskytol odporkyni úver vo výške 3.319,39 eura, ktorý sa odporkyňa zaviazala splácať mesačnými splátkami vo výške 56,30 eura v období od 20.6.2005 do 20.5.2013,t.j. celkove vo výške 5.348,50 eura. V zmluve bol medzi účastníkmi zmluvného vzťahu dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 66,38 eura a poplatok za správu úveru vo výške 1,65 eura mesačne. RPMN bola v zmluve ustálená vo výške 6,44 % a poskytnutý úver bol zabezpečený životným poistením a to na základe dohody o zabezpečení úveru životným poistením zo dňa 13.5.2005. Dňa 26.7.2011 uzavrela odporkyňa s navrhovateľom dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, v ktorej bolo uznanie záväzku špecifikované na zmluvu s pôvodným veriteľom: Slovenská sporiteľňa, a.s., číslo zmluvy: 212024864 zo dňa 13.5.2005. Dĺžná suma bola vyčíslená nasledovne: istina vo výške 4.798,50 eura, náklady za inkasné konanie vo výške 150,- eur a príslušenstvo pohľadávky podľa zmluvy (príslušenstvo malo byť vyčíslené pri vystavení splátkového kalendára, resp. po zaplatení istiny a nákladov). V tomto smere v časti týkajúcej sa formy splatenia záväzku v dohode absentuje údaj o výške splátky, pričom dátum splátky bol stanovený na 25. deň v mesiaci a dátum prvej splátky 25.10.2011. Rovnako mal za preukázané, že navrhovateľ ku dňu 21.8.2012 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru s tým že výšku dlhu vyčísľil na sumu 5.299,78 eura, ktorá pozostávala z istiny (vypočítanej bankou k 10.12.2009) vo výške 4.658,50 eura a úroku z

omeškania (vypočítaného bankou k 10.12.2009) vo výške 641,28 eura. Súd prvého stupňa predmetnú zmluvu o úvere posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s ustanovením § 52 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu prvého stupňa v prípade dohody o uznaní záväzku, ide o neplatný právny úkon, a to pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Poukázal na to, že k podpisu dohody o uznaní záväzku došlo tak, že zamestnanec navrhovateľa sa dostavil do miesta bydliska odporkyne a tam jej predložil k podpisu vopred pripravený formulár dohody. Súd prvého stupňa takéto konanie navrhovateľa, ktorý si vynútil návštevu u odporkyne za účelom predloženia vopred pripraveného formulára, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach (ktorý podľa názoru súdu zamestnanec navrhovateľa dlžníkom aj prezentuje), vložil aj jednostranný právny úkon uznania záväzku, ktorý už odporkyni výslovne neprezentoval a neupovedomil ju o premlčaní časti dlhu. Uvedené považoval za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Dodal, že návšteva zamestnanca navrhovateľa u odporkyne trvala približne 10 minút, v dôsledku čoho nebolo možné, aby sa zamestnanec navrhovateľa odporkyni predstavil, vysvetlil jej za akým účelom sa za ňou dostavil, predložil jej formulár dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, vysvetlil jej, čo je predmetom uznania záväzku a čo predmetom dohody o splátkach, upovedomil ju o skutočnosti, že záväzok je v časti premlčaný a dohodol sa s ňou i na spôsobe úhrady dlžnej sumy, na výške a splatnosti splátok. Bol toho názoru, že konanie navrhovateľa tak smerovalo len k jednému, a to vynúteniu si jednostranného právneho úkonu - uznania záväzku, o ktorom navrhovateľ vedel, že je v časti premlčaný za účelom možnosti podania návrhu na súd v predĺženej lehote v snahe predísť novej námietke premlčania zo strany dlžníčky. Súd prvého stupňa poukázal aj na to, že v dohode v podobe vopred pripraveného formulára je zmienka o tom, že dlžník si je vedomý premlčania dlhu a jeho následkoch uvedená v čl. 3. Forma splatenia záväzku ako posledná veta bodu 3.1. a nie v čl. 2 Uznanie záväzku ako by sa očakávalo. Uvedené taktiež podporuje záver súdu o tom, že konanie navrhovateľa, keď odporkyne predložil na podpis vopred pripravený formulár s vopred naformulovaným textom, ktorý bol úmyselne vypracovaný tak, aby ho dlžník (spravidla osoba neznalá práva) nemal možnosť v čase podpísania riadne pochopiť a byť si vedomý jeho dôsledkov, je konaním, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a teda i právny úkon - uznanie záväzku je úkonom, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a teda je neplatný. Vzhľadom na to, že odporkyňa v konaní vzniesla námietku premlčania, súd prvého stupňa sa zaoberal tým, či nárok navrhovateľa je premlčaný. V danom prípade súd prvého stupňa vychádzal z ust. § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je premlčacia doba trojročná. V uvedenej veci bol odporkyne poskytnutý úver, ktorý mala splácať v pravidelných mesačných splátkach v období od 20.6.2005 do 20.5.2013. Dňa 21.8.2012 navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru. Dňa 21.3.2013 si navrhovateľ uplatnil svoj nárok podaním návrhu na začatie konania na súde. Z uvedeného, prihliadnuc na vznesenú námietku premlčania, mal súd prvého stupňa dospieť k záveru, že uplatnená pohľadávka navrhovateľa pozostávajúca z dlhu na splátkach za obdobie od splatnosti prvej splátky (od 20.6.2005) do splatnosti splátky dňa 20.3.2010 ako aj navrhovateľom uplatneného vyčísleného úroku z omeškania vo výške 641,28 eura (vypočítaného postupom k 10.12.2009), je premlčaná. Preto súd návrh v tejto časti spolu s uplatneným príslušenstvom zamietol. Nárok na zaplatenie dlžnej sumy pozostávajúcej zo splátok úveru počnúc dňom 21.3.2010 (konkrétne splátky splatnej dňa 20.4.2010) až do 20.5.2013 (bez poplatku vo výške 1,65 eura mesačne za správu úveru, na ktorý mal podľa názoru súdu nárok len postupca, ktorý odporkyne úver reálne poskytol a tento i spravoval) súd vyhodnotil ako dôvodne uplatnený a odporkyňu na úhradu tejto dlžnej sumy zaviazal. Výšku určenej mesačnej splátky súd prvého stupňa považoval za primeranú pomerom odporkyne, jej záväzkom ako aj nevyhnutným výdavkom spojeným s každodenným životom, ale i výške pohľadávky, na zaplatenie ktorej bola zaviazaná a dobe splácania. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku v zamietajúcom výroku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a návrhu v celom rozsahu vyhovieť, resp. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, ako aj nedostatočné zistenie skutkového stavu. Uviedol, že dňa 26. 07. 2011 odporkyňa podpísala Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku, prostredníctvom ktorej uznala svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý na základe zmluvy o kontokorentnom úvere vo výške 4.798,50 eura s príslušenstvom, čo do dôvodu a výšky a zaviazala sa splatiť svoj záväzok v splátkach uvedených v zmluve. Podľa názoru navrhovateľa predmetná dohoda spĺňala všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka. Poukázal na to, že obsahom tejto dohody je uznanie dlhu zo strany odporkyne ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktoré nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia

premlčacej doby, to znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. Dodal, že ust. § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Navyše uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Bol toho názoru, že uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo, a preto k prerušeniu pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej desať ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného uznanie dlhu v zmysle ust. § 558 Občianskeho zákonníka spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval. V danom prípade tak podpísaním dohody došlo k začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby, teda právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá ust. § 110 ods. 1 druhá veta OZ, t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby. Zastal názor, že predmetná dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Okrem toho obsah dohody nebol rozsiahly, aby sa s ním odporkyňa nemala možnosť oboznámiť, pričom odporkyňa podpisovala dohodu v jej bydlisku, teda mala možnosť si dohodu v pokoji prečítať a v prípade, ak by mala záujem uzatvoriť dohodu s takým obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať ju, ak s jej obsahom nesúhlasila. Podľa názoru navrhovateľa aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Dodal, že prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej s úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Záverom si uplatnil náhradu trov konania vrátane odvolacieho konania.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že predmetná dohoda bola navrhovateľom vopred pripravená, aby sa zabezpečilo trvanie záväzku odporkyne ako dlžníka a rovnako tak má možnosť navrhovateľ v dohode uviesť istinu podľa jeho jednostranného výpočtu. Poznamenala, že výška poskytnutého úveru nekorešponduje s uvedenou výškou istiny v dohode a ani v žalobnom návrhu. V danom prípade súd prvého stupňa správne vzhľadom na ňou vznesenú námietku neplatnosti predmetnej dohody konštatoval, že predmetná dohoda je pre rozpor s dobrými mravmi neplatným právnym úkonom, a to bez ohľadu na to, či o tom rozpore odporkyňa vedela alebo nie.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1 OSP), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom zamietajúcom výroku, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania je potrebné podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) OSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.299,78 eura spolu s ročným úrokom z omeškania 8,75% zo sumy 4.658,50 eura od 12.09.2012 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Návrh odôvodnil tým, že právny predchodca navrhovateľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a odporkyňa uzatvorili dňa 13. 05. 2005 zmluvu o splátkovom úvere č. 0212024864, na základe ktorej právny predchodca navrhovateľa poskytol odporkyňi peňažné prostriedky. Vzhľadom na to, že odporkyňa neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy právny predchodca odstúpil od zmluvy a vyzval odporkyňu na úhradu dlžnej sumy. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že dňa 26. 07. 2011 (č.l. 15 spisu) uzavreli účastníci konania dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, v rámci ktorej odporkyňa uznala čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, pričom dlžná suma pozostávala z istiny vo výške 4.798,50 eur, nákladov za inkasné konanie vo výške 150eur a príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy (príslušenstvo bude vypočítané pri vystavení splátkového kalendára, resp. po zaplatení istiny a nákladov). Okrem toho sa dohodli, že odporkyňa splatí svoj záväzok v mesačných splátkach (bez uvedenia výšky splátky) s tým, že dátum prvej splátky bol dohodnutý na deň 25. 10. 2011. Obsahom predmetného bodu bolo aj vyhlásenie, že odporkyňa má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Keďže rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej bola odporkyňa zaviazaná zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.943,10 eura s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 12.09.2012 až do zaplatenia, mohla

odvolaním napadnúť iba odporkyňa, ktorá však odvolanie nepodala, rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti nadobudol právoplatnosť. Predmetom odvolacieho konania tak zostala iba zamietajúca časť rozsudku súdu prvého stupňa a v nadväznosti na to aj súvisiaci výrok o trovách konania.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premĺči, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premĺčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka, ak sa dlžník premĺčania dovoľá, nemožno premĺčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premĺčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premĺčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premĺčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa § 558 OZ ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premĺčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premĺčaní.

Občiansky zákonník v ustanoveniach § 100 až 114 upravuje inštitút premĺčania. Premĺčanie je spojené s plynutím času ako právne významnej skutočnosti. Premĺčanie je jedným z právnych následkov márneho uplynutia doby, pričom právny následok premĺčania nastáva, ak uplynula zákonom vymedzená doba bez toho, aby oprávnený subjekt uplatnil právo na súde. Samotné plynutie času právne účinky nemá, ak nie je súčasne spojené s výkonom subjektívneho práva. Právna úprava premĺčania má kogentnú povahu, a preto účastníci občianskoprávných vzťahov nemôžu tieto ustanovenia zmluvou zmeniť. Podstata premĺčania spočíva v tom, že ak sa určité právo po zákonom stanovenú dobu (premlčaciu dobu) nevykonáva alebo sa v priebehu premĺčacej doby neuplatní na súde či u príslušného orgánu, nemôže byť po jej uplynutí veriteľovi priznané. Občiansky zákonník v ustanovení § 101 ustanovuje všeobecnú trojročnú premĺčaciu dobu, ktorá platí vo všetkých prípadoch, pokiaľ zákon pre jednotlivé práva neustanovuje osobitnú, a to buď kratšiu (§ 106 až 108) alebo dlhšiu premĺčaciu dobu (§ 109 a § 110).

S písomným uznaním práva čo do dôvodu a výšky je spojený inštitút pretrhnutia premĺčacej doby, ktorý je upravený v ustanovení § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Platné uznanie práva z hľadiska plynutia a dĺžky premĺčacej doby zakladá plynutie novej premĺčacej doby v dôsledku jej pretrhnutia (prerušenia). Uvedené znamená, že namiesto doteraz uplynutej premĺčacej doby začínať plynúť nová 10-ročná premĺčacia doba. Ak v uznaní bola výslovne uvedená lehota na plnenie, začína nová premĺčacia doba plynúť až po uplynutí tejto lehoty. Ak v uznaní lehota na plnenie nebola uvedená, premĺčacia doba začína plynúť od toho dňa, keď k uznaniu došlo. Uznanie práva je jednostranný, adresovaný a hmotnoprávny úkon dlžníka, ktorý k svojej platnosti okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) musí spĺňať náležitosti uvedené v § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Uznanie práva sa musí urobiť predovšetkým v písomnej forme (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a musí sa týkať tak jeho dôvodu ako aj jeho výšky. Zároveň musí spĺňať požiadavky určitosti a zrozumiteľnosti (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Keďže uznanie práva je právnym úkonom, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma, musí byť určitost' prejavu vôle uznať práva čo do dôvodu a výšky daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný. Nepostačuje, že dlžníkovi, ktorý jednostranný právny úkon urobil, príp. veriteľovi, ktorému bol uvedený úkon adresovaný, boli dôvody a výška uznaného práva jasné, ak nie sú poznateľné z obsahu listiny.

Občiansky zákonník paralelne s právnou úpravou uznania práva upravuje v § 558 inštitút uznania dlhu, ktorý je samostatným zaisťovacím inštitútom. Zaisťovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe jeho uznania, čím sa v spore posilňuje procesná pozícia veriteľa, pretože v ňom nemusí dokazovať vznik dlhu, ani jeho trvanie v dobe, kedy k uznaniu došlo. Je naopak na dlžníkov, aby preukázal, že dlh nevznikol, resp. že bol splnený alebo zanikol iným spôsobom. Uznaním dlhu tak prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. K platnému uznaniu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je okrem všeobecných náležitostí (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) potrebné, aby tento jednostranný právny úkon urobil dlžník písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplatiť dlh a uviedol dôvod a jeho výšku, teda uznal dlh, čo do dôvodu a výšky. Z uvedeného vyplýva, že splnením predpokladov uvedených v § 558 Občianskeho zákonníka dochádza jednak k založeniu vyvrátenej

právnej domnienky trvania dlhu a jednak sú s ním spojené i právne účinky pretrhnutia premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 2 vety druhej Občianskeho zákonníka. Pokiaľ písomný prejav vôle dlžníka obsahuje uznanie dlhu čo do dôvodu a výšky a absentuje v ňom výslovný prísľub zaplatenia, je dôsledkom tohto úkonu iba pretrhnutie premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a vyvráťiteľná právna domnienka trvania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka nevznikne. Na kvalifikované uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka s dopadom na plynutie a dĺžku premlčacej doby sa na rozdiel od uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka nevyžaduje vyjadrenie prísľubu dlžníka zaplatiť dlh. Veriteľovo právo na zaplatenie dlhu sa potom síce premlčuje v 10ročnej premlčacej dobe, avšak v prípadnom súdnom konaní ho zaťažuje dôkazná povinnosť preukázať existenciu a výšku dlhu.

Pre záver, že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka nie je totožné s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, svedčia i odlišné právne dôsledky spojené s uznaním premlčaného práva. Zatiaľ čo uznanie premlčaného práva z hľadiska účinkov spojovaných s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je viazané na vedomosť dlžníka o tom, že uznal právo premlčané, právna úprava obsiahnutá v § 558 Občianskeho zákonníka pre vznik domnienky trvania dlhu vyžaduje, aby ten, kto uznal premlčaný dlh, o premlčaní vedel. Pokiaľ dlžník o premlčaní nevedel, uznanie dlhu právny následok v podobe tejto domnienky nemá, avšak aj tak dôjde k založeniu plynutia novej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti bolo pre rozhodnutie v danej veci podľa názoru odvolacieho súdu potrebné vyriešiť otázku, či zo strany odporkyne došlo k písomnému uznaniu dlhu čo do dôvodu a výšky podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka právne relevantným spôsobom. V prípade ak dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26. 07. 2011 spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti, potom uznanie dlhu odporkyňou v predmetnej dohode má tie účinky, že nastupuje nová 10 ročná premlčacia doba, a to bez ohľadu na to, či dlh uznaný odporkyňou bol v tom čase už premlčaný alebo nie a či odporkyňa mala vedomosť o tom, že dlh bol v čase uznania premlčaný.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vypláva, že uznanie záväzku odporkyňou na základe písomnej Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dňa 26. 07. 2011 považoval súd prvého stupňa pre rozpor s dobrými mravmi za neplatný právny úkon. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na to, že z obsahu tejto dohody a z obsahu výpovede odporkyne vyplýva, že odporkyňa v čase uznania dlhu nemala vedomosť o jeho premlčaní. Tento záver súdu prvého stupňa je zatiaľ predčasný a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd poukazuje na to, že odporkyňa bola vypočutá na pojednávaní konanom pred súdom prvého stupňa dňa 10. 02. 2014, avšak k vedomosti či nevedomosti premlčania dlhu pri podpisovaní Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dňa 26. 07. 2011 sa nijakým spôsobom nevyjadřila, a ani súd prvého stupňa túto okolnosť nezisťoval. Uvedené námietky odporkyne vyplývajú len jej písomného vyjadrenia, doručeného súdu prvého stupňa dňa 10.1.2014 (č.l. 57).

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP). V ďalšom konaní sa súd prvého stupňa bude opätovne vecou zaoberať, opätovne preskúma platnosť Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26. 07. 2011 (č. 15 spisu). Za týmto účelom nariadi vo veci pojednávanie, na ktorom vypočuje účastníkov konania, najmä odporkyňu na okolnosti uzatvorenia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26. 07. 2011 (č.l. 15 spisu), posúdi, či došlo k písomnému uznaniu dlhu v súlade s ust. § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. Bude preto potrebné, aby sa odporkyňa vyjadřila, či mala vedomosť, že dlh uznáva, ako aj to, prečo si Dohodu riadne neprečítala s tým, že musí vysvetliť okolnosti uzatvorenia Dohody, pretože táto má priamo v nadpise hrubými písmenami uvedené, že ide o dohodu o uznaní dlhu, a aj v bode 2 Dohody je uzatvorené uznanie záväzku. V prípade ak zo strany odporkyne došlo k právne relevantnému uznaniu dlhu, potom s uznaním dlhu odporkyňou treba spájať účinky začatia plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby, a to bez ohľadu na to, či dlh uznaný odporkyňou bol v tom čase už premlčaný alebo nie a či odporkyňa mala vedomosť o tom, že dlh bol v čase uznania premlčaný. Súd prvého stupňa sa bude zaoberať aj ďalšími námietkami odporkyne, uvedené v písomnom vyjadrení zo dňa 10.1.2014 (č.l. 15), najmä v tom, že v dohode je uvedená suma 4.798,50 eura, čo nesúhlasí s istinou zo zmluvy. Následne potom súd prvého stupňa vo

veci opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie náležite odôvodní tak, aby toto rozhodnutie spĺňalo náležitosti vyžadované ust. § 157 ods. 2 OSP.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.